

Παύλος Χατζηπαύλου\*

## Η Ελλάδα «τρώει» τα παιδιά της

Όταν χτύπησε το τηλέφωνο στις 2 η ώρα το πρωί τον Νοέμβρη του 1980, και με ζήτησαν επειγόντως από το Λαϊκό Νοσοκομείο, ως το μόνο στενό φίλο του Ιάκωβου στην Αθήνα, ήμουν βέβαιος πως δεν ήταν για καλό. Με τον τεχνητό πνεύμονα η ζωή του κράτησε μια βδομάδα ακόμη. Οι δυνάμεις καταστολής για μια ακόμη φορά έκαναν καλά τη δουλειά τους. Έπρεπε να βεβαιώσουν πως η Ελλάδα «τρώει» τα παιδιά της.

Δεν με οδηγούν ξανά σ' αυτές τις σκέψεις μόνο η στενή φιλία μου με τον Ιάκωβο αλλά κάτι πολύ βαθύτερο. Η κοινή έννοια μας για την πατρίδα. Η Κύπρος στέναζε κατεκτημένη από τον Αττίλα το 1974 κι εμείς ως πολίτες αυτής της χώρας παλεύαμε για την ελευθερία.

Μου 'λαχε ο κλήρος να βρεθώ τον άλλο Νοέμβρη στο ίδιο κελλί μαζί με τον υπέροχο Έλληνα που γυμνόστηθος πάνω στα κάγκελα του Πολυτεχνείου ανέμιζε την ελληνική σημαία. Παρ' όλο που στο ατομικό κελλί της Μεσογείων που μας στοίβαξαν – ήμασταν τουλάχιστον δέκα άτομα – οι φύλακες είχαν αυτόν μοναδικό τους στόχο. Έτσι, του πρόσφερα το πουκάμισό μου σαν ασπίδα προστασίας. Η υπόσχεση ήταν να ξανασυναντηθούμε μετά. Δεν τηρήθηκε, πιθανόν οι Απριλιανοί έκαναν καλά το καθήκον τους.

---

\* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Ο Παύλος Χατζηπαύλου είναι ιδρυτικό μέλος των «Τετραδίων».

Μα και στην άλλη μάχη που βρέθηκα μερικούς μήνες μετά, Ιούλιος '74, και πάλι στην πρώτη γραμμή σ' ένα άνισο αγώνα κατά της αναίτιας εισβολής της Τουρκίας στην Κύπρο, υπερασπίστηκα το χωριό που με γέννησε, τον Άγιο Αμβρόσιο, τη θαλασσοφίλητη Κερύνεια με τον Πενταδάκτυλό της. Δεν μας νίκησαν οι Τούρκοι στη μάχη παρά μόνο η προδοσία. Αντισταθήκαμε και στο τέλος αναγκαστικά παραδοθήκαμε. Στις 13 Αυγούστου 1974, στο χαράκωμα έξω από την Κερύνεια, στο Παχύαμμο, με το τρανζιστοράκι στο αφτί ακούγαμε δήλωση του Έλληνα υπουργού Εξωτερικών από τη Βιέννη, πως η Ελλάδα μεταξύ της ταπείνωσης και του πολέμου διαλέγει το δεύτερο. Στις 14 Αυγούστου ο πόλεμος ήρθε μόνο από τον Αττίλα, με συνέπεια τη διχοτόμηση της Κύπρου. Τα χώματα της πατρίδας μου συνηγόρησαν για τη διάσωσή μου.

Συνέχισα τις σπουδές μου στην Αθήνα. Εδώ με βρήκε η άλλη συμφορά. Παντρεμένος πλέον το 1980, μαζί με την οικογένειά μου και το νιόπαντρο Ιάκωβο με τη Μαρία, βρεθήκαμε στο Σύνταγμα για να ξαναφέρουμε στη μνήμη το Νοέμβρη του '73. Μέσα σε λίγα χρόνια λοιπόν, η πλατεία έμελε να γίνει για μένα η δεύτερη Κερύνεια. Η απώλεια ενός Έλληνα ακόμα δεν μπορεί να μετρηθεί με λόγια. Δεν μας άξιζε τέτοια μοίρα.

Τριάντα χρόνια μετά, οι λεπτομέρειες της αποτρόπαιης δολοφονίας ζουν ολοζώντανες μέσα μου. Η θυσία δεν δικαιώθηκε. Όπως ο Άγιος Αμβρόσιος εγκληματικά μετονομάστηκε, ακόμα κι από κάποιους ελληνόφωνους, Esseteppe, έτσι και η δολοφονία του Ιάκωβου μετονομάστηκε από τον κρατικό ιατροδικαστή ως θάνατος από πνευμονικό οίδημα. Εντελώς αντίθετα από το πόρισμα του παγκόσμια αναγνωρισμένου Ιταλού ιατροδικαστή Durante, ότι δηλαδή ο θάνατος προκλήθηκε από αποκοπή εγκεφάλου εξαιτίας ενός επιλεγμένου χτυπήματος.

Η κατακτημένη πατρίδα και ο δολοφονημένος μας σύντροφος Ιάκωβος ζητούν τη δικαίωσή τους. Οι Τούρκοι κατακτητές κωφεύουν. Η ελληνική πολιτεία έχει χρέος να αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη.

Ζητάμε να γίνει αναψηλάφηση της επαίσχυντης δίκης που οδήγησε στη δικαίωση των δολοφόνων. Η αποκατάσταση της μνήμης του Ιάκωβου αποτελεί επιβεβλημένο χρέος και δεν πρόκειται ουσιαστικά να παραγραφεί.

Αθήνα, Οκτώβριος 2010